

דברי יהונתן פולארד לשנת ה-21 בכלאו בארה"ב

21 בנובמבר 2005, יט' בחשוון תשס"ו

שלום וברכה!

התאריך 21 בנובמבר מציין את תחילת 21 השנים של מאסרי בארה"ב בגלל שירותי למען בטחון מדינת ישראל. ביום האפל הזה בהיסטוריה הלאומית שלנו, הרי לפניכם כמה ממחשבותיי, העולות על לבי.

ב-1948 זכתה מדינת ישראל לחירותה אך עדיין לא לעצמאותה אפילו עד היום הזה. לאחר שהתגברנו על נסיונות של 5,766 שנים של ההיסטוריה היהודית, ראו לאן הגענו אחר חמישים שנות קיום המדינה:

- לממסד הפוליטי הישראלי אין כל בושה, אין קווים אדומים ומעט מאד דאגה לביטחון האזרחים. שבויים ישראלים מתענים בבתי כלא בנכר במשך שנים - ואפילו במשך עשרות שנים - ואילו רוצחים ומחבלים ערבים משתחררים באופן קבוע מבתי הסוהר של ישראל על מנת לרצוח שוב.
- לממסד הצבאי הישראלי אין תפיסת עולם לנצחון על אויב, ומפקדיו העליונים מודים בפה מלא, שהעיקר הוא לרסן את האויב ככל האפשר ולא להתגבר עליו. אלופי הצבא הישראלי דואגים פחות לביטחון המדינה ומנצלים את מעמדם לקידום הקריירה לקראת עתיד פוליטי מכובד.
- לממסד הביטחוני הישראלי יש עניין רב לרדוף ולהציק ליהודים דתיים לאומיים ופחות עניין להרתיע את האויב הערבי. המשטרה מקדישה זמן ללא פרופורציה על מנת לעצור, לחקור, ולאסור נוער דתי לאומי במקום לתפוס פושעים אמיתיים.
- לממסד המשפטי הישראלי יש הזדהות מוחלטת עם המסלול הפוליטי השמאלי, ודבר זה משתקף ברורות בהחלטותיו. בית המשפט העליון מסוגל לפסוק מיד על בג"צים למען קידום ענינם של הערבים והשמאל ומאידך מעכב ארוכות בג"צים, העשויים להציל חיי יהודים- כולל חיי שלי.
- לצבא ההגנה הישראלי יש משימה מעוותת, המאיימת דווקא על האוכלוסייה, עליה הוא אמור להגן. חיילים יהודים נאסרים ונכלאים אם הם מעיזים להגן על עצמם מול האויב. לעומת זאת הם זוכים לשבח ולקידום הדרגה על גירוש יהודים מבתיהם ועל הריסת בתיהם ופרנסתם.
- אירוני מאד, ככל שהערבים מתקיפים אותנו, וככל שיותר דם יהודי נשפך על ידם, כך יותר ויותר הממשלה שלנו מעניקה להם נשק ואדמה יהודית כתמורה.
- עוד יותר אירוני, מיליוני שקלים מעניקה הממשלה לאויבינו כפיצוי על נזקים, שנגרמו על ידם בעימות עם הצבא שלנו. בנוסף לכך מבזבזים ביליונים על ידי הממשלה כדי לבנות גדרות הפרדה על מנת לחסום את דרכו של האויב במקום לחסל את הסכנה שהוא מהווה.
- עוד תשלומים גבוהים משולמים על ידי הממשלה לערבים בתור קצבה למשפחות מרובות ילדים וגם למובטלים שלהם, וכל זה על חשבון משלם המסים היהודי.
- בשעה שכסף רב כזה מבזבז, מזעזע לדעת, ששליש מילדי ישראל חיים מתחת לקו העוני, ואלפי ילדים יהודים הולכים לישון רעבים..
- שלומיאלויות ושחיתות בממשלה הם הכלל ולא החריג. השרים הממשלתיים, המופקדים על התיקים החיוניים בחיינו הלאומיים כגון תיק השיכון, הבריאות, התעסוקה והתעשייה, לא נבחרו על היותם מומחים לתפקידם אלא הודות להיותם נאמנים למפלגה השלטת.

לאור האמור לעיל, הבא בחשבון:

זכותה של כל ממשלה למשול תלויה במילוי חובותיה כלפי אזרחיה. חובתה הבסיסית ביותר היא להגן ולשמור על אזרחיה. מובן מאליו שממשלה, אשר אינה רוצה או אינה מסוגלת לקיים את חובותיה הבסיסיות כלפי האזרחים, מאבדת למעשה את זכותה למשול.

שואלים אותי לעיתים קרובות אם אני כועס על שממשלת ישראל לא עשתה די להשיג את שחרורי - ראשית כל, זו שאלה לא נכונה. יש לשאול האם אני כועס על שממשלת ישראל לא עשתה דבר לחלוטין להשגת שחרורי.

כמה דוגמאות:

- ממשלת ישראל, עד היום, לא הודיעה רשמית למשרד המשפטים האמריקאי, שאני סוכן ישראלי, שישראל נושאת בכל האחריות כלפי, ולפי זה יש לארה"ב להתייחס אליי. לפיכך, מאחר שישראל לא הודיעה רשמית, האמריקאים ממשיכים לטפל בי כפושע פלילי ולא כסוכן בשבי.
- אפילו לאחר שממשלת ישראל התחייבה לפני בית המשפט העליון בישראל בשנת 1999, שתקיים את התחייבותיה כלפי כסוכן ישראלי, היא מעולם לא יישמה את מעמדי על ידי הכללת שמי ברשימת שבויים במשרד הביטחון. דבר זה מונע ממני ומאשתי את כל הזכויות וההטבות, המגיעות לסוכן בשבי, כולל את חובתה של הממשלה להשיג את שחרורי המייד.
- ממשלת ישראל מעולם לא שלחה נציג רשמי להשיג שיתוף פעולה מצדי ולהבטיח את שתיקתי, כפי שנהוג בכל עת כשיש יוזמה חדשה להשיג שחרור סוכן. מדוע? פשוט משום שלא היו יוזמות כאלה להשיג את שחרורי. היו רק יוזמות להרגיע את הציבור הישראלי.
- אנשי קונגרס וסנאט בכירים בארה"ב אמרו לאשתי ולי, שבמשך עשרים השנים שאני בכלא, אף נציג ישראלי רשמי כולל ראש הממשלה ושרים, מעולם לא העלו את שמי או בקשו את עזרתם להשיג את שחרורי.
- כשאנו שומעים ממקורות חשובים בווישינגטון, שקיימת הזדמנות ורצון מצד האמריקאים לשחרר אותי, אנו מודיעים מייד לראש הממשלה ולשר החוץ, והם מזדרזים בהתלהבות לטרפד לחלוטין כל הזדמנות וכל אפשרות.

במשך עשרים השנים שאני בכלא ממשלת ישראל משדרת בעקביות מדהימה אותו מסר לממשל האמריקאי: "פולארד הוא הפקר; עשו בו כרצונכם." ב-2003 כשהיה לי סוף סוף דיון בבית המשפט בארה"ב, ממשלת ישראל לא

טרחה אפילו לשלוח נציג מטעמה לדיון. בערב שלפני הדיון הופיע הקונסול הכללי של ישראל בניו יורק ברשת CNN והשמיץ אותי כפרי-לנצר וכמבין את מדינת ישראל במקום להביע את תמיכתה של ישראל כלפי הסוכן שלה.

כמה חודשים לאחר מכן, כשבית המשפט דחה את תביעתי, דווח בטלוויזיה ב CNN, שכשביקשו לקבל על כך את תגובתה הרשמית של ישראל מן השגרירות בווישינגטון, לא החזירו להם טלפונים למרות ניסיונות חוזרים.

עד עצם היום הזה ממשלת ישראל:

- מסרבת לשגר מכתב רשמי למשרד המשפטים האמריקאי ולא לקונגרס להודות באחריותה על המבצע ששיתפו אותי בו למען בטחונה ולהביע את תמיכתה בי כסוכן ישראלי רשמי.
- מסרבת לספק נציגים רשמיים של משרד החוץ בארץ ובחו"ל עם מדיניות ברורה בקשר לשחרורי, כך שהם יוכלו לקדם את נושא שחרורי במקום להשמיץ אותי באמריקה.
- מסרבת להבהיר את אחריותה כלפי בפני רשות בתי הסוהר בווישינגטון, וממשיכה לאפשר על ידי כך

את העיניים כלפי ללא אפשרות להביע ערעור מצדי.

כל הזדמנות להשיג את שחרורי כולל אפשרויות להחלפת מרגלים הוחמצה בכוונה. שתי דוגמאות קלאסיות:

1. המקרה של קצין צה"ל יוסי עמית-

ארבעה חודשים לאחר מאסרי נעצר יוסי עמית, קצין בצה"ל, בישראל באשמת ריגול למען האמריקאים. במקום לנצל את תפישתו של עמית כהזדמנות לבצע חילוף מרגלים ולהשיג על ידי כך את שחרורי ישראל אסרה את עמית בחשאי, שפטה אותו בחשאי, כלאה אותו בחשאי ולבסוף גם שחררה אותו בחשאי. איש לא ידע דבר על עמית עד שחרורו.

2. המקרה של אנג'י קילצ'ינסקי (שמו העברי: יוסף ברק)-

אנג'י קילצ'ינסקי, ישראלי שנתמנה על ידי אריק שרון ב-1985 לוועדת החוץ והביטחון בכנסת, וניצל אז את עמדתו לרגל למען ארה"ב בין השנים 1985 עד 1991. קילצ'ינסקי נחשף כמרגל ב-2001 כאשר תבע את ה-CIA בבית המשפט בארה"ב למען יקבל את הפנסיה שהגיעה לו. בתביעתו המשפטית הצהיר, שהוא היה זה שהודיע לארה"ב, שיהונתן פולארד ריגל למען ישראל. דבר זה גרם למאסרי.

קילצ'ינסקי חזר לחיות בישראל ב-2001. במשך שנים פניתי לכל נציג ישראלי, שבא לבקר אותי, בבקשה לחקור את הפרשה. פניתי כמו כן גם לראש הממשלה ולחברי ממשלתו. פניתי אפילו למבקר המדינה. למרות כל מאמציי קילצ'ינסקי לא נאסר ולא נחקר. הוא ממשיך לחיות בישראל ללא חשש. האפשרות לנצל את חשיפתו של הבוגד הזה בישראל מעולם לא עלתה על דעת הממשלה.

לסיכום, אוכל לומר כפרפראזה על דברי אבא אבן כי "ממשלת ישראל מעולם לא החמיצה הזדמנות להחמיץ הזדמנות" להשיג את שחרורי... אני שואל אתכם, איך אפשר אם לא כך, שממשלה אחר ממשלה במשך 20 שנה, יגעה נחרצות שנה אחר שנה ולא הצליחה לקדם את עניין שחרורי אפילו סנטימטר אחד קדימה? לא קיימת בעולם שלומיאליות כזאת בלי כוונה!

על אחת כמה וכמה הפרשה האחרונה: בספטמבר השנה בדיוק לאחר ההתנתקות מעזה רה"מ שרון טס לניו יורק להיפגש עם הנשיא בוש באו"ם. נודע לנו ממקורות מהימנים גבוהים, שאם שרון רציני ביחס לשחרורי המייד, יטיס אותי הנשיא בוש יחד עם רה"מ לישראל. לצערנו, מקורבי רה"מ העבירו דרך התקשורת, עוד לפני שרה"מ הגיע לוושינגטון, מסרים שליליים לנשיא בוש ורמזו לו לא לעשות דבר למעני. הנשיא בוש הבין את המסר והסכים.

האם אני כועס? לא. אבל אני עצוב מאד, שבגינה כזאת אפשרית להמשך 20 שנה. איך ייתכן שעם ישראל מוכן לשאת שקרים כאלה ורמאות כזאת יום אחר יום ושנה אחר שנה עד עבור 20 שנה. אני בטוח שנטישת אינה הנושא היחיד שממשלת ישראל משקרת עליו לציבור.

כמו כן אני מאוכזב מאד מהתקשורת בישראל, שמאפשרת לממשלה להתנהג באכזריות כלפי סוכן ישראלי ולנטוש אותו לחלוטין במשך שני עשורים. עד היום התקשורת הישראלית המשיכה להתייחס לנושא שחרורי כאילו ממשלת ישראל עושה לי טובה בזה שהיא כביכול משתדלת להשיג את שחרורי ועליי להסתפק בהצהרות יפות ללא מעשים.

לפי ניסיוני במשך 20 שנה ברור לי, שלא רק התקשורת הישראלית אלא גם כל המסד בישראל הן הפוליטי, הן המשפטי, הן הצבאי, מתייחסים אליי כאילו אני מין קבצן, והם עושים לי "טובה" כשרק מזכירים את שמי מדי שנה בשנה, ובין אלה אין אף גורם אחד המגלה שמץ של מודעות, שחובתה של המדינה מחייבת אותה לדאוג לשחרור מייד של כל סוכן שלה ללא יוצא מן הכלל. אני חוזר ואומר- חובה ולא טובה!

מה לעשות אם כן?

הגיע הזמן שהעם בישראל יחדל מלקבל את השקרים ואת השחיתות של ממשלות ישראל כדבר מובן מאליו וכדרך החיים הנורמליים. הגיע הזמן שהעם יבין, שהממשלה מנצלת את הרגש הלאומי של העם, שאינו מסוגל לעמוד

בפני ההיפנוזה המתעוררת ע"י שימוש בסמלים ומושגים, השייכים למיתוס הלאומי הישראלי. הממשלה יודעת, שהנפת הדגל הלאומי הלבן- הכחול עם מגן דוד וגם השמעת ההמנון הלאומי "התקווה" מעורר בעם רגש פטריוטי כל כך חזק, שמשייח בו זמנית את המציאות המרה ומעורר את עיני העם, ומונע ממנו לחשוב בצורה רציונלית.

הפסיקו לרקוד לצלילי המוזיקה שהממשלה מנגנת. הגיע הזמן לפקוח עיניים ולראות את המציאות ולהתמודד עמה. המציאות היא שהיהודי מטבעו נוטה לרצות ולכבד את הממונים עליו. נטייה זו מנוצלת ע"י הממשלה באופן שגרתי וגורמת לנו כאזרחים ממושמעים להשתתף בעל כורחנו, וגם מתחת לסף ההכרה, בפשעים ובשחיתויות החמורים ביותר נגד העם היהודי. גירוש תושבי גוש קטיף- אחד מהפשעים הללו. נטישת סוכן ישראלי, ששרת את עמו בנאמנות במשך עשרים שנה- פשע נוסף.

רק עם ישראל בעזרת הקב"ה זכאי להחליט איך לבנות את עתידו. בתקופה קריטית כל כך של ימינו על עם ישראל לקבוע אם אנו בוחרים לחיות במדינה ריבונית-יהודית, המכבדת את עצמה או מדינה משרתת וקולוניה של ארה"ב. אם נצטיין כמדינה מוסרית בעלת כבוד לאומי או כמדינת עבדים, הנשלטת על ידי נבלים ושרויה בשחיתות. אם נהיה האומה החיה על פי המוטו "כל ישראל ערבים זה לזה" או נדרדר לדרגת אומה של קבצנים שבה כל

אחד דואג רק לעצמו. נבחר אם נהיה כעם המפגין מסירות הוגנת ודאגה לארץ, לתורה ולכל אחד ואחד ונדרוש זאת מן הממשל שלנו, או נאבד את קיומינו ומהותנו כעם. ללא לב יהודי וללא נשמה יהודית אין לנו זכות על הירושה שקיבלנו מהקב"ה, חן וחלילה!

ברצוני להודות למארגנים ולמשתתפים באירוע המכובד הזה ולאחל לכולכם יישר כוח על שבאתם יחד לקדם את האמת והצדק במאבק למען חירותי. רק עם השגת חירותי, רק אז יוכל להתחיל תהליך ריפוי פצעי העם ושחזור הכבוד הלאומי והטוהר. יברך השם את ליבותיכם היהודיים הנאמנים ומעשי ידיכם, ויתחיל תהליך הגאולה השלמה במהרה בימינו. אמן!